

הברווזון הקטן

כתב א. קאראלייצב
ציורים מ. בילומלינסקיי

באביב האחרון הברווזזה דגרה שלושה ברווזונים.
לאחד קראה "פלומפלום" כי היה מכוסה כולו
בפלומה צהובה רכה. לשני קראה "קראקראן" כי
הוא צעק כל הזמן "קרא-קרא". ולשלישי, הקטן
ביותר קראה "זללן".
בוודאי תרצו לדעת מדוע שם מוזר כזה נתנה לו.
תכף אסביר. זה היה כך:
הברווזונים הצהובים רק יצאו לאוויר העולם,
כשסבתא טודורה שחררה אותם לחצר והתחילה
להאכיל אותם בפירורי לחם. והברווזון הקטן ביותר
פתח את מקורו ובבת אחת בלע את הכל.
לפלומפלום ולקראקרא לא נשאר כלום. סבתא
טודורה התרגזה וקראה לו "הזללן איום".
והברווזון הטיפש לא התבייש בכך בכלל. להפך,

"לנהר, ילדי. ומה לדוג לכם לארוחת בוקר? רוצים
דגיג כסוף או ראשן?"
"אני רוצה דגיג כסוף" אמר פלומפלום.
"ואני ראשן" אמר קראקרא.
"ואתה?", שאלה הברווזה את זוללן.
"אני רוצה לאכול לויתן!" קרא הברווזון הקטן.
"תהיה זהיר. אני חוששת שתקלע פעם בצרה"
הזהירה אותו הברווזה.

הם הגיעו לשפת הנהר והברווזה אמרה "שבו אתם
כאן, תחת הערבה, ברווזונים שלי. חכו לי כאן ואל
תזוזו. אינכם יודעים עדיין לשחות." והיא הלכה
לנהר וצללה במים. היא תפסה ראשן, התקרבה
לחוף, זרקה את הראשן בין שורשי העץ וצללה
שוב.

לזוללן לא הייתה יותר סבלנות. מה? הוא יחכה כאן
כדי לקבל ראשן עלוב? הוא לא ברווזון טיפש כזה!
הוא ישיג לו בעצמו משהו לאכול.

והוא יצא לכוון המים אבל בחוף החליק על אבן
רטובה ונפל לתוך הנהר! הזרם החזק תפס אותו
והוביל לאורך הנהר, עד ליער גדול.

הוא היה גאה בשם שלו. התהלך החצר, בא
לתרנגול הודו, והתגאה בשמו. ואתם יודעים כי
תרנגול הודו הוא רכלן. הוא הולך כל הזמן בחצר
ומקשקש "בול-בול-בול". ומובן שגם הפעם הלך
תרנגול הודו לחברים שלו וסיפר להם איך קראו
לברווזון הקטן.

כשהברווזונים היו כבר בני שבעה ימים, הברווזה
הזקנה הובילה אותם לנהר.
"לאן אנו הולכים, אמא?" שאל פלומפלום.

בכפה ובשקט, בשקט הלכה לכוון הנהר.
בחוף, איפה שערבה בוכייה טובלת את עליה
הכסופים במים, נמצא בור גדול. השועלה
הערמומית נכנסה לבור והסתתרה בו. משם יכלה
לראות את הנהר וכל מה שזורם עליו.
כשזוללן שלנו התקרב למקום הבור הוא ידע כבר
לשחות יפה והרגיש חופשי לגמרי במים.
"עצור!" קראה השועלה. היא קפצה מהבור ונפנפה
בזנבה.

הברווזון עצר.

"מי אתה?" שאלה השועלה.

"אני הזוללן האיום."

"הו! כמה שאתה איום!" צחקה השועלה.

"אני אולי לא איום אבל לא פחדן!"

"ולאן אתה רוצה להגיע?"

"אני הולך לצוד לווייתן."

"ומה תעשה בו?"

"אוכל אותו. אני כבר רעב מאוד."

"ברווזון טיפש" קראה השועלה "לווייתנים לא חיים

בנהר. לווייתנים חיים ביער. בוא אתי. אני מכירה

ואתם יודעים הרי, כי ביער חיה שועלה ערמומית.
היא זחלה מהמאורה שלה ואחריה זוג שועלונים
קטנים.

"אמא" קראו השועלים הקטנים "תביאי לנו לארוחת
צהריים איזו ציפור חיה. נמאסו עלינו פגרי העופות
שאת מביאה מהלול."

"טוב, חמודים שלי. אביא לכם משהו חי ורך. ורק
תהיו נבונים ואל תצאו מהמאורה!" היא נפנפה להם

היא מיהרה כל כך ששכחה לגמרי על המלכודת. והיא ידעה הרי שסבא טודור נוהג לשים מלכודת בשביל הארנבות תחת ערמת עלים יבשים. ובמקום להיזהר ולקפוץ מעליה היא דרכה לתוך המלכודת. וזו אמרה מיד "קראפ-קראפ!" ותפסה אותה ברגל. השועלה נפלה והברווזון נפל על הדשא. כשהזוללן האיום ראה שניצל וששום דבר לא מאיים על חייו, הוא ליתר בטחון הביט על השועלה

מקום בו חיים הלוויתנים הגדולים ביותר. תוכל לנקר אותם עד שובע." "ומי את?" "אני אחות רחמנייה. אני עוזרת לברווזונים קטנים. תחילה אני מאכילה אותם ואחר כך מחזירה אותם הביתה, לאמא." "את דווקא נראית לי טובת-לב" שמח זוללן והתחיל לשחות אל החוף. אך כשרק התקרב, השועלה קפצה מהבור, הושיטה כף רגלה, הוציאה אותו לחוף, תפסה ברגלו וזרקה אותו על הגב שלה. ומיד התחילה לרוץ למאורה. "ברווזון אומלל!" נאנחה צפרדע שראתה זאת "היא תבלע אותו כמו זבוב." "ציפור קטנה, חמודה כזו" לחשו ערבות הנחל וטל טפטף מעליהן כמו דמעות. והשועלה הערמומית לא בחרה דרך אלא רצה מהר בשביל הארנבות. "כמה שישמחו הקטנים שלה כשהיא תביא להם ברווזון חי לארוחת צהריים!" חשבה.

והתחיל לרוץ לנהר. עד שלא הגיע למים הוא לא
הסתכל אחורה אף פעם. ובנהר שט נגד הזרם כמו
סירה קטנה, עד שהגיע לעץ הערבה, שם חיכתה
לו אמא מבוהלת, פלומפלום וקראקרא.
"שודד! שובב!" קראה הברווזה הזקנה "יצאתי
מדעתי ולא ידעתי איפה לחפש אותך!"
"הייתי ביער, אמא" ענה הברווזון "חיפשתי לוויתן
ובמקום זאת תפסתי שועלה."
"מה אתה מקשקש? מה עשית בה?"
"החלטתי לתת אותה מתנה לסבתא טודורה,
לצעוף. היא בוודאי תיתן לי עכשיו הרבה גרעינים
ופירורים. ואני כבר רעב מאוד, אמא."
זוללן איום פתח רחב את מקורו, חטף בבת אחת
שני ראשנים ובלע אותם בהנאה.